

Arrest

nr. 137 125 van 26 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2014 houdende het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S.MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

1.2. Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld :

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

1.3. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

1.4. De drie vermelde voorwaarden moeten cumulatief worden vervuld.

2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn. Het beroep opeen dergelijke procedure moet de uitzonderling blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste, die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming, temeer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de gewone schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer de verzoekende partij haar vrijheid werd ontnomen met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A *contrario*, wanneer de betrokken vreemdeling niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, is er als dusdanig geen imminent gevaar dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de betrokkene op elk moment zou kunnen gedwongen worden verwijderd, zonder meer, volstaat dus niet om de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Desalniettemin moet een verzoekende partij, in uitzonderlijke gevallen en met het oog op het naleven van de vereisten gesteld door artikel 13 van het EVRM, de mogelijkheid behouden de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien zij niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel, telkens wanneer het nodig en dringend blijkt over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit de schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 27 februari 2014, Josef/België, § 104).

In dit geval is het aan de verzoekende partij om in de uiteenzetting van het uiterst dringende karakter van de ingediende vordering tot schorsing de redenen te rechtvaardigen waarom zij meent dat de schorsing van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Deze rechtvaardiging moet gestaafd worden door concrete elementen die er de werkelijkheid van kunnen aantonen, er de aard en de degelijkheid van kunnen omschrijven en de dringende tussenkomst van de rechter desbetreffend rechtvaardigen.

2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Ter staving van het uiterst dringende karakter van de vordering betoogt de verzoekende partij het volgende:

“Dit blijkt uit de volgende gegevens:

1. *Een schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan ook ingediend worden wanneer de verzoeker niet van zijn vrijheid is beroofd (o.m. RvV 2 juli 2007, nr. 513; 21 februari 2014, nr. 119.352; 4 maart 2008, nr. 8.319). Dit kan het geval zijn teneinde artikel 13 EVRM na te leven, indien een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd (wat het geval is) (RvV 17 oktober 2014, nr. 131.614).*

2. *Indien een verdedigbare grief op schending door de bestreden beslissing van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, moet sowieso volgens vaste rechtspraak van het EHRM het beroep een automatisch schorsende werking hebben.*

Krachtens de huidige Vreemdelingenwet heeft een beroep ingediend tegen een verwerping van een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet automatisch een schorsende werking. De rechtszekerheid vereist dat zo snel mogelijk geweten wordt of de interne wet niet kan toegepast te worden gelet op de artikelen 3 en 13 EVRM.

Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft onlangs beslist dat tegen een weigering inzake artikel 9ter Vreemdelingenwet een beroep moet open staan met volle rechtsmacht en met automatisch schorsende werking teneinde de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 juncto 13 EVRM na te leven (HvJ 18 december 2014, C-562/13, OCMW LLN/Abdida).

3. *Sinds verscheidene maanden verblijft verzoekster onwettig in België. Op 12 december 2014 besliste Fedasil om de materiële steun te verlengen tot 10 maart 2015. Daarvoor moest Fedasil een beroep doen op "bijzondere omstandigheden" en de "menselijke waardigheid" waarvan sprake in artikel 7, § 3 van de Opvangwet van 12 januari 2007.*

Uit de rechtspraktijk blijkt dat de Raad in geval van vordering tot gewone schorsing geen uitspraak zal doen tegen 10 maart 2015. Alleen een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid maakt het mogelijk voor die datum een beslissing te hebben. Indien er dan een schorsing komt, kan verwerende partij de bestreden beslissing niet uitvoeren en verzoekster niet van het grondgebied verwijderen. Dat brengt met zich mee dat Fedasil de materiële steun zal verlengen en in het opvangcentrum verder kan blijven ook na 10 maart 2015, terwijl zonder schorsing tegen 10 maart 2015 verzoekster hierover in het ongewisse blijft. Men kan hierover niet speculeren en zich alleen baseren op wat nu vaststaat en niet op hypothesen. Na 10 maart 2015 is er niets zeker.

Gelet op de uiterst precaire situatie waarin verzoekster en haar minderjarige kinderen zich bevinden, is het essentieel dat zij verder opvang kan genieten, teneinde de menselijke drama's hierboven beschreven (risico op moord en zelfmoord, de omstandigheid dat het psychologisch

evenwicht van verzoekster zo fragiel is dat het personeel van het opvangcentrum te Geldenaken, met inbegrip van de verbindingsofficier van de Dienst Vreemdelingenzaken, het niet verantwoord acht om de ongunstige beslissing aan verzoekster zelf te overhandigen, terwijl het niet onmogelijk is dat verzoekster binnenkort op de ene of de andere manier toch te weten komt dat er een verwerping is, enz.) te vermijden, gelet ook op het schoolgaan van de kinderen, dient er binnen de kortste mogelijke termijn een uitspraak te komen (vgl. RvV 17 oktober 2014, nr. 131.614).

4. Er kan niet van verzoekster verwacht worden dat zij eerst een gewoon schorsingsverzoek indient en, indien de situatie nog meer dringend wordt, dan een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid, daar zulk proceduresysteem strijdig is met de artikelen 3 en 13 EVRM (EHRM 27 februari 2014, Josef/België)."

De verzoekende partij vecht met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen verwijderingsmaatregel aan, en zij toont evenmin aan dat zij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, met het oog op een gedwongen verwijdering. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt hiervoor evenmin enige indicatie.

Waar zij erop wijst dat zij handelt in het kader van het aanbrengen van een verdedigbare grief, met name artikel 3 van het EVRM, recht zou hebben op een schorsend beroep teneinde de naleving te verzekeren van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat zij volledig abstractie maakt van enig terugkeerbesluit of enige verwijderingsmaatregel, dit terwijl de door haar aangebrachte rechtspraak weliswaar betrekking heeft op een vreemdeling die niet noodzakelijk moet zijn vastgehouden met het oog op verwijdering maar die wél een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht, hetgeen in casu geenszins het geval is. Op het eerste gezicht lijkt de these van de noodzaak van het onderzoek naar een verdedigbare grief dan ook niet los te koppelen van een vordering die wordt ingediend tegen een terugkeerbesluit.

Waar verzoekster in het bijzonder verwijst naar het arrest Abdida van het Hof van Justitie van 18 december 2014, moet worden vastgesteld dat ook dit arrest betrekking heeft op een terugkeerbesluit, een bevel om het grondgebied te verlaten dus. In het bijzonder wordt gesteld:

"Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert."

De verzoekende partij lijkt dus niet te kunnen worden bijgetreden wanneer zij uit dit arrest afleidt dat tegen een weigering inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een beroep moet openstaan met automatisch schorsende werking.

Waar verzoekster betoogt dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de huidige beslissing haar onverwijderbaar maakt hetgeen met zich zal brengen dat Fedasil de materiële steun die zij nu ontvangt tot 10 maart 2015 zal moeten verlengen en zij verder in het opvangcentrum zal kunnen verblijven, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij niet aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die werd genomen in het licht van een aanvraag om verblijf om medische redenen per definitie en in alle gevallen een invloed heeft op de uitvoerbaarheid van een terugkeerbesluit. Daarenboven toont zij niet aan om welke redenen Fedasil, die reeds een beslissing heeft genomen tot het verlengen van de haar toegekende materiële steun op grond van bijzondere omstandigheden en de menselijke waardigheid, daarbij gebruik makend van artikel 7, §3 van de Opvangwet, zich na 10 maart 2015 niet nogmaals zou kunnen beroepen op deze bepaling. De argumentatie van de verzoekende partij is wel degelijk louter hypothetisch. Wat er ook van zij, indien mocht blijken dat dit toch niet het geval mocht zijn, dan kan zij zich wenden tot de arbeidsrechtbank om het uitblijven van een dergelijke beslissing aan te vechten.

Wat ten slotte de verwijzing betreft naar het schoolgaan van de kinderen, dient er andermaal op te worden gewezen dat de huidige vordering niet is gericht tegen een terugkeerbesluit, zodat niet blijkt hoe een schorsing van de thans bestreden beslissing enige impact zou hebben op dat vlak.

2.3. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de onderhavige vordering tot schorsing moet worden behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Aan deze voorwaarde is dan ook niet voldaan, zodat niet anders kan dan worden besloten tot de verwerping van het beroep, zonder dat over de exceptie van de verwerende partij uitspraak moet worden gedaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. WIJNANTS